

EDICE PEVNOST

PŘEMYSL KREJČÍK KYBERSEX

SCI-FI POVÍDKY

PŘEMYSL KREJČÍK
KYBERSEX

PŘEMYSL KREJČÍK

KYBERSEX

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Přemysl Krejčík, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-270-7

Poslední partie

Šachy v parku bylo to poslední, co pro ně zbylo. Šachy a oni dva sobě vzájemně. Vyhlídka na budoucnost? Stejná jako přítomnost: Temná. Spíše však žádná. Byli posledními svého druhu a vždy, když vyšli mezi ostatní, cítili na sobě každý pohled. Všechny jako by na ně křičely: „No tak, už zemři.“ Zůstali jen oni dva, kteří připomínali novému světu ten starý.

„Táhneš,“ nevydržel už to Filip a pobídl svého partnera. Zase usnul nad partií. Nejraději by hrál s kýmkoli jiným, jako to mohl dělat jeho děd a později i otec, když dosáhl toho věku, kdy se už nic nemusí.

Vzpomínal, jak se těšil, že ve stáří sem tam také zajde mezi seniory do parku, na večerní taneční zábavy, nechá se pustit sednout v autobuse a v kavárně si – se skrytou závistí – zanádá na zkažené mladé dnešních dní. Jenže to se ho netýkalo. Mohl za to jeho otec, paradoxně. Obětoval svůj život vědě, aby zastavil stárnutí, jenže už nestačil dokončit výzkum, a než to ti mladí neschopní asistenti po něm dokončili, byl Filip už na prahu středního věku. Ale i tak měl radost. Vzpomněl si, jak dychtivě běžel do výzkumných laboratoří, když se stále hlasitěji, ač vlastně pořád tiše, začínalo mezi lidmi povídat, že už deset let se prodává vakcína. Doslechl se to náhodou. Noviny, televize, internet, všichni mlčeli.

„Datum narození?“ zeptala se úřednice. Sdělil ho.

„Je mi líto, nesplňujete věkový limit,“ soucitně povzdechla mladá dívka a ukázala mu směrnice. Propásl to o týden. Kdyby se narodil o sedm dní dříve, byli by si ho sami pozvali a dali mu možnost koupit si vakcínu. Pokud by na ni neměl, dostal by ji zdarma za jedenáct let, kdy se ukázalo, že vakcína způsobuje neplodnost, ale touha vybudovat nový svět z krásných a mladých bez pachu smrti všude kolem je pro lidstvo přednější. Dokonce by mu ji brzy přikázali bez možnosti odvolání.

„Táhneš,“ nechtěl nad tím přemýšlet, jenže šachový partner spal dál.

Přežil příliš dlouho. Než stačil nastoupit do domova s pečovatelskou službou, zavřeli poslední. Tanečních zábav a posezení v parku si taky moc neužil, z kaváren ho obvykle vyhazovali. Na ulici na něj nikdo nebral ohled, vše se tak změnilo. Ani zdravotní péče na vymírající druh najednou nepamatovala. Aspoň o místa na hřbitově neměli nouzi, dokud je nezavřeli a nevybudovali místo nich wellness a tenisové kurty. Co se dělo s posledními staříky po smrti, nevěděl. Nemluvílo se o tom.

„Táhneš!“ zakřičel a rozzlobeně přítelem zatřásl. Ještě, že ho nikdo nevidí. Ti věčně mladí nevědí, co jsou to starosti, a nic je netrápí. Každou známku rozčilení připisují věku. Nebo alespoň připisovali, dokud bylo komu. Dokud nezbylo jen pár posledních muzejních exponátů na celé planetě.

„Tak vzbud' se, dědku plesnivá!“ zakřičel šachistovi do ucha, ale ten ho už neslyšel. Nechal ho tam nad rozehranou partií a sklesle si to belhal domů.

* * *

„Nový svět je zase o krok blíž! Dnes zemřel předposlední starý člověk na naší planetě,“ hlásil televizní reportér. Následovalo několik záběrů na oslavy, kterými lidé vítali další krůček do nové etapy lidstva. Za oknem zaslechl ohňostroj.

Zhasl světlo a zalezl do postele. Tak, jak byl, ve špinavých kalhotách, staré košili a ponožkách, které nepral už třetí týden. Pořád myslel na svého protihráče. Ani ten poslední šach mu nedal.

Měsíce

Prolog

Do rána bylo ještě daleko, když jsme se vymotali z vinárny. Chytil jsem volnou rukou Gizelle kolem pasu, druhou jsem zdvihl do výše jejích rtů a do těch nalil doušek char-donnay z poloprázdné lahve. David s Marií se potáceli jen několik kroků před námi.

„Jsme králové noci!“ zvolal opile David a přesně v tu chvíli jeho slova potvrdil výbuch ohňostroje.

Gizelle leknutím z příliš blízkého výbuchu nadskočila. Padesát metrů severně od nás byl železniční přejezd a přímo za ním oni střelci. Výrostci (tak okolo třinácti let) s něčím, co svým vzhledem i velikostí nebezpečně připomínalo historický kanón. Ten ale mířil horizontálně k zemi, takže ohňostroj nekráslil nebe, nýbrž se podivně plazil po silnici a ohrožoval chodce, kteří před ním uskakovali a vyhrožovali přivoláním hlídky.

„To patří ale tam!“ zvolal David směrem k výrostkům a napřáhl ruce k nebi. Ve chvíli, kdy k němu zvedl i hlavu, na okamžik jako by zmrznul. Zůstal do něj prázdně civět tak dlouho, dokud jsme i my nevzhledli a neviděli, co ho tak překvapilo.

Všechny hvězdy se kamsi ztratily a celým nebem probíhaly srpký měsíce. Jeden jako druhý. Malé a namodralé. Hlouček se jich objevil na jednom místě a za chvíli zhasl,

načež se jiný objevil úplně jinde. Občas jich svítilo víc současně a ani doba, po jakou je bylo možné pozorovat, nebyla nikdy stejná. Zdálo se, že mizí a rozsvěcují se náhodně. Jen ten starý dobrý bílý měsíc zůstával na svém místě a nezhasínal. Ten, který svým tvarem všechny ty namodralé kopírovaly. Byla to tak nádherná podívaná, že jsme si ani neuvědomili, jak děsivá a matoucí by se nám měla zdát.

I.

Bylo to už skoro tři měsíce, co zmizely hvězdy, a lidé si pozvolna začali zvykat na nové pořádky noční oblohy. Vědci kvůli ní nemohli klidně spát, zkoumali nebe dalekohledy a tvořili nové teorie, astrologické tabulky a výpočty. Já měl ale docela jiné starosti. Rozchod s Gizelle a blížící se rande s panem docentem Prvním u zkoušky z literární historie. O oblohu se místo mě tedy staral můj kolejní spolubydlící, student druhého ročníku Astrologie, Boris.

Byl zvyklý přes den spát a v noci koukat dalekohledem z okna. I teď tedy v noci bděl a zanášel do grafů údaje, které opisoval z nejnovějších informačních serverů. Takže jsme nespali oba, neboť při světle a jeho nadávání, když se mu hroutila další teorie pod nátlakem logiky, kterou mu vštípili ve škole a kterou každou chvíli ze zoufalství a nedostatku spánku přehlížel, prostě neusnu.

Každou noc jsem se tedy jen převaloval v posteli, myslel na Gizelle a dumal nad tím, kde se stala chyba.

Zaspávat přednášky jsem si před zkouškovým obdobím nemohl dovolit, takže jsem Borisovi nekompromisně přikázal, aby mě každé ráno v šest hodin, těsně předtím, než šel spát, a zároveň asi hodinu po té, co jsem pravidelně usínal,

vzbudil hrnkem horké kávy a další mi nalil do termosky. Neprotestoval a většinou svou novou povinnost dodržel a já na oplátku nesabotoval jeho výzkumy hádkami o tom, že v noci bude zhasnuté světlo a bude se spát, jako to dělala většina studentů, kteří nebyli nuceni bydlet na pokoji s astrologem. Boris tedy mohl skutečně pokročit a být užitečným pomocníkem zkušenějším vědcům a možná i pomoci rozlousknout záhadu o tom, kde se vzaly měsíce na obloze, co znamenají a kam se poděly hvězdy. Ale mě to nezajímalo. Já myslel na Gizelle. Kde je, co dělá a hlavně s kým. Vždycky jsem hodně žárlil, ale to se dalo pochopit, motalo se kolem ní hodně mužů a občas mou žárlivost podněcovala cíleně, když jsem byl příliš v klidu, protože se jí líbila, považovala to za jakýsi důkaz lásky, a navíc si tím pojišťovala, že se nepřestanu snažit.

„To je kravina!“ vytrhlo mě z konečně přicházejícího spánku Borisovo zlostné zvolání. Převalil jsem se na druhý bok a přimáčkkl k sobě plyšového buvola, co mi zbyl po mé bývalé, a od našeho rozchodu jsem s ním dětinsky spal nebo se aspoň spát pokoušel.

„Co se děje?“ optal jsem se ze slušnosti. Tázaný sebou trhl a otočil se ke mně. Úplně zapomněl, že tu jsem.

„Ale nic. Promiň, vzbudil jsem tě,“ hlesl. Chtěl jsem něco jízlivě poznamenat, ale oči se mi už zase zavíraly, bylo pět ráno a rychlovarná konvice měla ještě hodinu odpočívat.

II.

„Vezmi si leták, příteli!“ zvolal na mě kdosi na ulici. Otočil jsem se a – neschopen přemýšlet – jsem si nechal jeden vtisknout do ruky. Byly tři hodiny odpoledne a já se

těšil, až se došourám ke knihovně a budu se moct mezi přednáškami dvě hodiny vyspat ve studovně, kam nikdo nechodil, ale zpravidla zůstávala odemčená. Dříve jsem do ní chodil s Gizelle, doufaje v milostné hrátky jako předloni na stejném místě s Martou, která se mnou chodila jen pár týdnů, než si uvědomila, že pokus o vztah s klukem je nesmysl, a vrátila se ke své bývalé přítelkyni.

Nezazlíval jsem jí to, nikdy jsem náš vztah nepovažoval za vážný, a navíc mi coby omluvu věnovala video s erotickými hříčkami, které natočila se svou dívkou, jež na mě působila fyzicky až odpudivě, takže jsem se na ten film nikdy nepodíval. Ale jako gesto to bylo stejně moc milé a toho jsem si cenil. Martu jsem od té doby považoval za nejlepší kamarádku, ač jsme se už potom nikdy neviděli, neboť ji záhy vyhodili z univerzity, když ji nachytali, jak souloží v té samé učebně, kam chodila se mnou a kam jsem já později chodil s Gizelle. Vyčítal jsem si pak, že jsem jí pověděl o důvodu ukončení Martiných studií, protože ze strachu tam se mnou spát nechtěla a naše intimní hrátky v učebně se značně omezily.

Teď jsem do stejné místnosti chodil spát sám, a to v zájmu vědy, aby můj spolubydlící mohl celé noci pozorovat a zkoumat měsíce, což jsem neměl srdce mu zakázat, protože to byl on, kdo mě podržel, když jsem byl po posledním rozchodu na úplném dně.

Rozvalil jsem se v rohu místnosti do křesla, které tu stálo od doby, co se z nepoužívané učebny pomalu stávalo jakési skladiště, a pokusil se usnout, jenže jsem nemohl zabrat. Po chvíli jsem to vzdal a rozhodl se čas zabít alespoň čtením. Prohledal jsem batoh. Jedinou knihu, kterou jsem měl u sebe, už jsem dávno přečetl a pouštět se do ní

znovu se mi nechtělo. Leták. Vzpomněl jsem si na chlapíka, který mi ho na ulici vrazil do ruky. Vytáhl jsem ho z kapsy a prohlédl. Byl o měsících, o čem jiném.

„Blíží se poslední soud, nebo pomoc návštěvníků z jiného světa?“ hlásal titulek. „Přijďte na přednášku do univerzitní auly na fakultě astrologie a dozvíte se více,“ stálo tam dál. Pak už jen datum, čas a na druhé straně něco málo o historii místní fakulty. Dočetl jsem se, že jde o nejstarší fakultu astrologie v Evropě, založenou deset století nazpátek, a její zakladatel, mistr Otakar z Louče, zemřel dva dny po položení základního kamene, v srpnu 1123. Otočil jsem leták zpět a znovu si přečetl datum. Přednáška se měla konat zítra od půl dvanácté. V dalším mezičase, kdy mám pauzu od přednášek a s přáteli nikam nechodím, protože naše společné přátele si nechala Gizelle, což jsem jí nezazlíval. Sám jsem se stáhl do ústraní, neměl jsem totiž srdce vidět ji, jak se baví a flirtuje s kdekým, zatímco já se utápím ve vzpomínkách na tu, kterou jsem znal a kterou už ona podle mě dávno nebyla. Strčil jsem leták do kapsy a konečně na chvíli usnul.

III.

Ráno jsem zamáchl budík a přednášku z Literární teorie u doktora Horkého pohodlně zaspal. Vyrázil jsem si tedy do města na snídani, zašel do své oblíbené kavárny, kterou jsem ale už nějakou dobu nenavštěvoval, nicméně tentokrát jsem byl naivně přesvědčen, že nehrozí setkání s žádným známým. Sotva jsem se však začel do článku „Měsíce na nebi se ustalují. Jsme blízko, tvrdí astrologové,“ v místních novinách, který pojednával o nalezení jisté

cykličnosti v některých zjeveních měsíců v určité části oblohy, vyrušil mě známý hlas.

„Teda, tebe už jsem dlouho neviděl!“ zahlaholil nade mnou David.

„Jak se máš?“ přidala se hned starostlivým tónem Marie, zatímco si už sedala do ušáku přímo naproti mně.

„Dobře,“ zalhal jsem a bylo to poznat. Odložil jsem noviny. David, sotva sebou plácl do křesílka vedle své drahé polovičky, se po nich natáhl.

„Tak už je to i v tomhle plátku,“ okomentoval článek, který jsem se před chvílí totálně bez zájmu pokoušel číst.

„Jsme tu jen na jednu rychlou kávu. Za hodinu půjdeme na přednášku nějakých bláznů, co si od toho slibují poslední soud. Nepůjdeš s námi? Mohlo by to být legrační,“ vysvětlila Marie. „Nepřidáš se?“ zopakovala výzvu.

„Klidně,“ pokrčil jsem rameny. „Mně je to fuk.“

IV.

Z přednášky jsem se ani nepokoušel něco vnímat. Byl jsem rád, že mohu zapadnout do anonymního davu a nikým nerušen se zabývat vlastními myšlenkami, a především vzpomínkami, ostatně jako jsem to dělal poslední dobou pořád. Nevím, jak dlouho jsme tam seděli, ale přišlo mi to jako chvíle, takže když jsme vyšli ven, překvapilo mě, že slunce už překročilo hranici poledne a páloilo až neobvykle snaživě a vydatně. Zakryl jsem si před ním oči a bolestně sykl, když mě sluneční paprsky udeřily do tváře.

„Copak, copak,“ zakroutila hlavou s mateřským tónem Marie, chytajíc mě za paži. Takto intimní gesto bylo

nezvyklé, díky čemuž mi došlo, že musím vypadat opravdu hrozně utrápeně.

„Líbila se ti přednáška?“ otázal se David. Podezíral jsem ho, že se mě snaží nacytat, zda jsem vnímal. Tvářil se totiž úplně stejně jako zkoušející, když pokládá studentovi otázku, o které mu je jasné, že nebude zodpovězena správně. Mlčel jsem.

„Všiml jsem si, že jsi to moc neposlouchal,“ potvrdil mou domněnku. Jistě mě celou dobu letmo pozoroval. Zastavil se. Marie také, a tím jsem byl k tomu donucen i já. „Potřebuješ pomoc,“ řekla. „Nikam nechodíš, nestýkáš se s lidmi. Nechtěl by sis o tom promluvit?“ Marie studovala psychologii. Lidé jako ona vidí problém za vším a všechno se podle nich dá vyřešit v jejich kanceláři.

„Já jsem v pohodě. Díky, ale zvládám to.“

„Tak aspoň kvůli mně,“ trvala na svém. „Pomůže mi to při praxi. Přece bys mě neodmítl,“ nasadila příliš dobře čitelný posmutnělý výraz.

„Ale jen kvůli tobě,“ zasmál jsem se jejímu gestu a po dlouhé době to byl upřímný smích.

V.

„Ještě než si lehneš na gauč, musím ti změřit hlavu,“ oznámila mi a vzala do ruky veliké kleště. „Usnadní nám to spoustu práce,“ vysvětlila a přiložila kleště k mojí hlavě, zkoumajíc různé záhyby. Po každém měření kleště položila na frenologickou lebku a pečlivě si zapsala výsledek.

„Co to o mně říká?“ zeptal jsem se zvědavě.

„To ti jako pacientovi pochopitelně neřeknu. Ale když na to tak koukám, bude vhodnější tě vyšetřit v hypnóze.“

Při těch slovech se ani neusmála. Tvářila se nezvykle vážně a těkala očima mezi frenologickou lebkou a zápisníkem s údaji.

Když jsem se probudil, nepamatoval jsem si nic. Marie mi pouze stroze oznámila, že tohle nefungovalo, pak chvíli zkoumala svoje zápisky a nakonec prohlásila, že někde musela udělat chybu v měření a zkusíme jinou terapii, jejíž název zahuhlala, takže mi unikl. Celá terapie prý ale spočívá v tom, že ve stavu podobnému spánku si vybavím několik hezkých chvil a to mi pomůže srovnat se s jejich ztrátou. „Uvidíš je totiž nezkresleně, okem pouhého pozorovatele,“ nasadila učitelský tón. „Pak si uvědomíš, že si je idealizuješ, a bude snazší se od nich odpoutat. Můžeme?“ Přikývl jsem.

Bylo mi to jedno.

Upadl jsem do snění.

Vybavilo se mi první rande s Gizelle. Bylo to na začátku prvého. Vylezl jsem na střechu kolejí, abych si tam mohl v klidu zakouřit (s čímž mě později donutila přestat). Sedl jsem si na okraj, nohy přehodil přes něj a sledoval, jak univerzitní kampus ožívá pod nápoem studentů mířících do hospod, studentských klubů a kaváren. Bylo mi smutno. Nikoho jsem tu ještě neznal, byl jsem sám. A pak se najednou zjevila vedle mě.

„Chodím sem, abych utekla té vřavě dole,“ promluvila, než jsem ji zaregistroval, což mě polekalo, a jak jsem sebou škubl, málem jsem přepadl dolů. Chytila mě za rameno, aby mě přidržela, což sice nebylo nutné, ale rozhodně to bylo příjemné.

„Jsem Gizelle,“ představila se. „Studuju ve druhém ročníku alchymii, a ty jsi?“

Představil jsem se. Pak jsme si celé hodiny povídali, poznávali se a zjišťovali, jak samozřejmá a přirozená je naše vzájemná přitažlivost. Za úsvitu mě políbila a řekla mi, že to je to nejromantičtější, co kdy zažila. Ale nic z toho jsem už neviděl, protože můj sen se změnil a terapie mě nenechala projít si právě tou nejhezčí chvilkou.

Výjev se změnil. Pak znovu a ještě několikrát. Za nějakou dobu jsme zase vycházeli z vinárny, vyrušil nás ohňostroj a Gizelle mi vyděšeně vklouzla do náruče. Podívali jsme se na oblohu a poprvé zaznamenali shluky namodralých měsíců. To ještě nikdo nešířil teorie o tom, co by za nimi mohlo stát, netekly peníze do výzkumů a nevznikaly nové náboženské kulty čekající na poslední soud a příchod spasitele nebo zplozenců pekla. Ne. Nic takového se ještě nedělo. Zatím jsme jen stáli v objetí pod hvězdami.

„To je nádhera,“ vydechla Gizelle a já ji pevně objal. Pak řekla, že je šťastná, že něco tak nádherného vidí právě se mnou. Sen se rozplynul.

Pak nic. Začal jsem se probouzet.

„To ještě není všechno,“ slyšel jsem hlas Marie. „Ještě máš co říct.“ Netušil jsem, co tím myslí, ale zakázal jsem si otevřít oči, a po chvíli jsem opět upadl do snění.

Najednou jsem ve snu viděl sám sebe, jak ležím na pohovce v Mariině pracovně. Marie si odkládá svrchníky, pak i spodní prádlo. Lehla si vedle mě na pohovku a položila hlavu na můj hrudník. Usnula taky.

Probudil jsem se první a zjistil, že tohle nebyl sen, jen jsem přes zavřené oči viděl, co se skutečně děje. Jemně jsem vyklouzl z jejího objetí, přehodil přes ni deku a dal se na odchod.

Ve dveřích jsem se srazil s Davidem. Stál mezi futry, kouřil doutník a pozoroval nás. Podle délky neshořelé tuby tabáku už pěkně dlouho.

„Rád na ni takhle koukám,“ oznámil mi a nespouštěl z ní něžný pohled. „Myslím, že by mě nepodvedla, ale tohle dělá hrozně ráda. Ale jen lidem, co se jí líbí.“

„Tobě to nevadí?“

„Každý má svý, ne?“ Zasmál se, konečně od ní odtrhl oči a otočil se ke mně. „Na tomhle není nic špatného. Navíc si je jistá, že to pomáhá při terapii. Nevím, jak klientům, ale jí určitě. Prý se tak zbavuje touhy po jiných chlapcích a pořád mi zůstává věrná.“

* * *

Když jsem vyšel ven, měsíce už zase svítily. Tentokrát jen tři. Bílý a dva modré. Neblikaly, nemizely a nehýbaly se. A tohle se nemělo změnit ještě několik dní, ale o tom jsem ještě nic nevěděl. Myslel jsem na krásné tělo Marie a na to, jak Davidovi závidím. Na Gizelle jsem si najednou ani nevzpomněl.

VI.

Ráno jsem vyletěl z postele dřív, než mě stihla vzbudit vůně čerstvé kávy, a dokonce jsem zastihl Borise ještě vzhůru. Vynechal jsem snídani, jen termosku jsem si hodil do batohu a na přednášku vyrazil o hodinu dřív.

Seděl jsem před aulou v téměř zhasnutém předsálí úplně sám a přemýšlel nad včerejškem. Pomohla mi z mojí deprese terapie, nebo fakt, že jsem pro jinou ženu natolik

atraktivní, aby si úplně nahá lehla ke mně ve chvíli, kdy se nemohu bránit? Anebo mi postačil ten pohled na její nahotu, aby mi došlo, že žen jsou tisíce a Gizelle je jen jedna v řadě? Tak či onak, ještě včerejší pocity a myšlenky na ni jako by byly dávnou minulostí. Vzal jsem prázdný sešit a začal psát. Poslední rozloučení. Rozhodl jsem se zbavit se jí symbolicky tak, že sepíšu všechny naše hezké chvíle. Zaznamenám také, co si pamatuji z rozchodu, možná připíšu i ty těžké stavy po něm, a celé to spálím. A tím to sám pro sebe uzavřu definitivně. Ale ještě chvíli se budu tvářit bolestínsky a nevyrovnaně, abych si mohl, nejlépe hned odpoledne, domluvit další terapii s Marií. Nehledal jsem v tom nic erotického, v hloubi duše mi bylo jasné, že Marie se mnou spát nechce, a to mi na ní bylo svým způsobem sympatické, protože ani já bych to Davidovi nemohl udělat. Byli jsme přece přátelé.

Začal jsem tedy psát svůj deník vztahu s Gizelle. Dostal jsem se jen kousek za první rande, když mi došlo, že jsem si vše namlouval, pořád to bolí a celá ta představa klidu byla falešná. Rychle jsem zaklapl sešit a odešel do umývárny. Nebylo těžké najít takhle brzy ráno suché umyvadlo, takže jsem sešit do jednoho z nich hodil, vytáhl sirky (po rozchodu jsem zase občas kouřil) a rozklepanýma rukama se snažil jednu z nich zapálit. Podařilo se mi to až se sedmou. Podržel jsem ji na růžku sešitu. Ten se rozhořel nečekaně rychle a silně, až jsem ucukl. Když plamen začal šlehat nebezpečně vysoko, obalil kohoutek a místnost se zaplnila pachem páleného papíru, uslyšel jsem nalevo od sebe spláchnutí a z jedné kabinky vylezl stárnoucí historik astrologie, profesor Jemný. Došlo mi, jaký by mi jeho přítomnost mohla způsobit problém, neboť založit

(byť malý, ale přece jen) požár v univerzitní budově by mohlo stačit minimálně na podmíněčné vyloučení. Profesor ke mně přistoupil, chvíli pozoroval oheň stravující moje zápisky milostného vztahu a pak mi otcovsky položil ruku na rameno.

„Je potřeba ničit staré teorie, chlapče. Věda si pamatuje velké muže, ale jejich omyly ještě více. Pokračujte v bádání a brzy na to přijdete, co se s tou oblohou děje, já vám, mladým, fandím,“ nesrozumitelně blábolil. Netuším, jestli se vinou šílenství ostatních zbláznil nebo si mě jen pletl s nějakým ze studentů, které znal, ale takticky jsem mu dal přikývnutím za pravdu a raději mlčel. Profesor za pár chvil opustil místnost a poté jsem mohl bezpečně zmizet i já. Na přednášku jsem už neměl náladu, takže jsem raději šel popíjet čaj do své oblíbené kavárny v naději, že se tam setkám s Marií. Čekal jsem až do oběda. Marně.

VII.

Marie nepřišla, ale místo ní si ke mně přisedl někdo, koho jsem tu nikdy dříve nepotkal a rozhodně bych ho tady nečekal. Byl to Boris.

„Nechce se mi spát,“ oznámil mi a poručil si u číšníka černé pivo. „Blížím se k velké kariéře, pozítří jdu přednášet na tu důležitou konferenci, jsem z toho hrozně nervózní.“ Popravdě jsem netušil, o čem mluví. Málokdy jsem poslouchal, když vyprávěl o svém výzkumu měsíců, a teď mi došlo, že jsem přeslechl asi něco velkého. Pochopil to, tak mě v tom nenechal.

„Jde o ten výzkum cykličnosti. Prokázalo se, že mám pravdu. Ty poslední dva namodralé měsíce, co zůstaly